

Атанас Далчев
Дъждобранът

На Радой Ралин

Той е вехт, но има сила странна:
може и да плиска над града,
взема ли със мене дъждобрана,
знам, ще секне на часа дъжда.

Като прилеп в мрака на антрето
висне моя дъждобран заспал,
тегне вече седмици небето,
дъжд вали и мен ми става жал

за детенцето, което бледо,
въз стъклото лепнало челце,
часове като затворник гледа
вадите с помръкнало сърце;

за врабеца, под стрехата сгушен,
който, сякаш сам извън света,
слуша как разшумената круша
шумоли със капки и листа;
за онез, що работят в заводът
шест дни и в неделя всеки път,
вместо в парка да се поразходят,
трябва вътре в къщи да стоят.

И тогава грабвам дъждобрана.
Тръгвам. И над моята глава
в миг се пръскат облаците сбрани,
грейва безпределна синева.

По дърветата разпукват пъпки,

трепкат слънчеви петна под тях,
паркът е изпълнен с глъч и стъпки,
смеят се чешми, струи се смях.

Възрастните, седнали на пейки,
разговарят с весели лица,
а наблизо с кофички и лейки
си играят в пясъка деца.

Само аз в алеите засмени
скитам странен, с вид на пенсионер,
и върви подобно сянка с мене
неотлъчно дъждобранът чер.

Изумени ме поглеждат всички
със усмивка, съдържана едва,
доближа ли – хвърква ято птички
и децата дигат в страх глава.

И не знай, не подозира никой,
че да могат да се веселят,
върху устните им смях да блика,
да е тъй безоблачен денят.

слънце и зеленина да има,
паркът да е с блясъци залян,
трябва тук на стража да стоиме
аз и моят смешен дъждобран.

1960 г.

КРАЙ

© 1960 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12140>]